

min egen Erfaring, der ikke er saa ganfke fortvæ-
 rig, som Medlem af Folkethinget, at man altid i
 Folkethinget har sat Pris paa at faae sammen-
 hængende Love, som ordnede de Forhold, som der
 kunde være Spørgsmaal om at give Lovregler for.
 Man har altid sat Pris paa at faae de Regler,
 som skulle gjælde, satte ind i en ordnet Fremstil-
 ling i en Lov, og man har ikke været fornøjet
 med, at de Folk, som til daglig Brug færdes i
 disse Forhold, sagde: Det behøves ikke, vi kende
 disse Forhold. Nu er det muligt, at det ærede
 Medlem dertil vil sige, at Lovens Bestemmelser
 ikke ere affattede paa en klar Maade. I saa Til-
 fælde vil det være en Mangel ved Loven, og det
 er en Selvsølge, at jeg med største Beredvillighed
 skulde arbejde hen til det Maal at gjøre det tyde-
 ligt og klart, hvad der skal gjælde; men det fore-
 kommer mig dog, at det ærede Medlem var noget
 ubillig i sine Behreidelser mod Lovforslaget. Nu,
 sagde det ærede Medlem, havde det ingen Banfkel-
 lighed, nu er det klart, at naar Arvingerne privat
 behandle et Bo, have de fuld Raadighed over
 dette Bo, de kunne skatte og valte med det,
 som de finde for godt, de kunne sælge Voets Ei-
 domme, og naar de have solgt en af Voets Ei-
 domme, er den solgt. Men efter denne Lov, siger det
 ærede Medlem, er det blevet tvivlsomt, hvorledes
 der skal forholde; thi, siger han, efter § 77 skal
 Skifteretten jo gjennemgaa det Dokument, der skal
 forfattes om, hvorledes Boet er behandlet, og hvis
 Skifteretten maatte finde, at der ikke er gaaet frem
 paa en tilbørlig Maade, kan den jo sige, at for
 Fremtiden vil den behandle Boet, og saa opstaa
 det Spørgsmaal: Er, hvad der er gjort tidligere,
 gjældende eller ikke? Hvis det ikke er gjældende,
 bliver Følgen af § 77, at ingen Afhændelse af
 faste Eiendomme, ingen Afhændelse af Papirer
 eller Penge dokumenter er gyldig, forinden Skifte-
 retten efter denne Paragraf paa en Maade bag-
 efter har givet sin Godkjendelse. Dette vil have
 til Følge, at intet Afhændelsesdokument paa Voets
 Eiendomme kan blive thingløst og ingen Ordning
 kan blive truffen osv.; her møde vi Banfkelig-
 heder. Jeg siger, at dette er en fuldstændig Mis-
 forstaaelse af det ærede Medlem. Der kan ikke
 være Skygge af Tvivl om, at hvad Arvingerne
 have foretaget i den Tid, hvori de have været
 raadige over at behandle Boet, er gyldigt, der er
 ikke mindste Tvivl derom. Det, som Skifteretten
 skal paase efter § 77, er for det Første, at Boet
 overhovedet bliver opgjort og ikke udhales i det
 Uendelige, og for det Andet, at umyndige og fra-
 værende Arvinger ikke forvrettes af nærværende og
 myndige Arvinger. Naar der findes at være No-
 get forset herimod, skal Skifteretten paatale det og
 gjøre opmærksom paa, at der skal gjøres Ret og
 Skjel imod de umyndige og fraværende Arvinger.
 Det er en Selvsølge, at naar en Eiendom er
 solgt, saa skal ikke det Salg, som er sket, gaa til-
 bage, derom er der ikke Spørgsmaal; men hvad

der er Tale om, er, at den Kjøbsum, som er ind-
 kommet i Boet for den solgte Eiendom, skal deles
 paa rigtig Maade mellem de dertil berettigede Ar-
 vinger. Med Hensyn til det 4de Kapitel, som
 handler om Behandlingen af de Boer, hvor Arv
 og Gjæld vedgaaes, mente det ærede Medlem, at der
 indeholdes adskillige Regler deri, som vare afvigende
 fra, hvad der nu gjælder. Jeg kan ikke benegte, at
 der virkelig findes nogle Regler, som maa siges
 at være afvigende fra de nugældende, men Spørgs-
 maalet er jo, om ikke disse Afvigelser maa siges
 at være ganfke i sin Orden. Det undrer mig
 forresten, at det ærede Medlem udtalte sig imod
 det første Stykke i § 51, som udtaler den Grund-
 sætning, at naar Arv og Gjæld vedgaaes, skal det
 bero paa Arvingerne, hvorledes der skal forholde
 med Voets Behandling. Det ærede Medlem mente,
 at der dog burde være nogle almindelige Normer
 og Regler, som ikke kunde tilfidesættes, at man i
 denne Paragraf havde givet Arvingerne for stor
 Myndighed, og han bemærkede, at naar jeg mulig vilde
 indvende, at Skifteretten dog vilde komme til at
 gjøre sin Indfyldelse gjældende, forsaavidt den
 kunde gjøre den gjældende imod Børgerne for de
 Umyndige, saa var der Boer, hvor der hverken
 var Umyndige eller Børgere, da der kunde være
 lutter myndige Arvinger. Men jeg vil ikke gjøre
 den Erindring, som det ærede Medlem forudsatte;
 jeg vil udtale mig mod den Hovedbetragtning,
 som det ærede Medlem gjorde gjældende; mig
 forekommer det, at Reglen i § 51, 1ste Stykke,
 er den eneste sunde og naturlige. Efter min For-
 mening er det i sin Orden, at naar man har
 vederhæftige og myndige Arvinger, som sige: Vi
 staa ved Gjælden, vi svare til den Gjæld, vor
 Fader har gjort, vi skulle klare den, saa siger jeg,
 at naar disse Arvinger blive enige om at behandle
 Boet, saa skulle de have Lov dertil; der er ingen
 Berettigelse for Staten til at blande sig i dette
 Forhold, naar Arvingerne kunne blive enige og
 ville svare til Gjælden. Efter min Mening er
 det tværtimod et af de Fortrin, som Lovforslaget
 har, at det anerkjender den Ret, som naturlig
 maa siges at være Familiens, den Ret, at Fami-
 lien selv ordner, skifter og deler, naar der ikke er
 nogen Umyndig eller anden, det Offentlige be-
 rettiget undergivet Interesse, som taler derimod.
 Man har, saavidt mulig, søgt at trænge det Of-
 fentliges Indblanding i Familieforhold til Side;
 kun hvor det har været nødvendigt af Hensyn til
 de Umyndige, har man beholdt den nugældende
 Regel om det Offentliges Indblanding, men i
 selve Hovedsætningen troede jeg, at navnlig Fol-
 kethinget havde været enig, og jeg vil tilføie, jeg
 ikke havde ventet denne Bemærkning fra det ærede
 Medlems Side; thi han har tidligere ved forskjel-
 lige Leiligheder netop været blandt dem, som hava
 hævdet den Sætning, at der burde gives Familien
 saa fri Raadighed i dens egne Anliggender, som
 paa nogen Maade kunde lade sig gjøre. Det